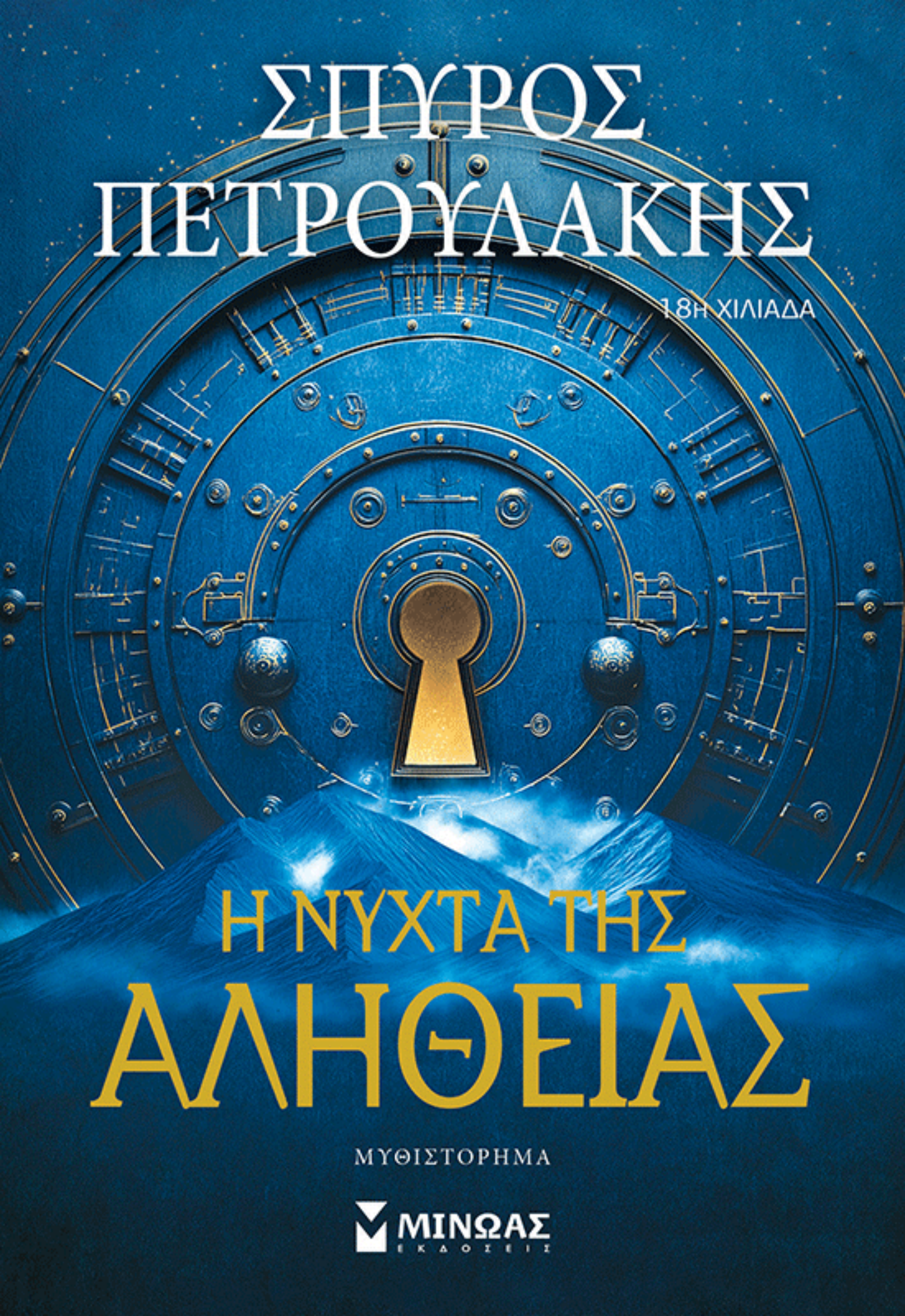

ΣΠΥΡΟΣ
ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΗΣ

18Η ΧΙΛΙΑΔΑ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ
ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Το μωρό ήταν γυμνό. Μπουσούλαγε με κόπο πάνω στο σκληρό μάρμαρο για να τη φτάσει, κάτι που πλήγωνε τη λεπτή του επιδερμίδα, σχεδόν τη χάραζε. Εκείνη απλώς το κοίταζε. Οι παλάμες του βρέφους γλιστρούσαν κι έπεφτε. Χτύπαγε μα πάλι ανασηκωνόταν, εκδηλώνοντας ένα πείσμα άγνωρο και ακατάβλητο. Ήταν μόλις οκτώ μηνών, μα δεν το έβαζε κάτω, κι ας ένιωθε πόνο σε όλο του το κορμάκι. Έκλαιγε πλησιάζοντας προς το σημείο όπου το καλούσε το αρχέγονο ένστικτο· προς το στήθος της μητέρας του, την τροφή, την επιβίωση. Εκείνη απλώς το κοίταζε. Με αγωνία άγγιξε το κορμί της μητέρας. Το στήθος της πρόβαλλε από τη μισάνοιχτη ρόμπα σαν να προσκαλούσε το γυμνό μωρό. Τα δάχτυλά του κολλούσαν. Με μεγάλη προσπάθεια τα άνοιγε, ωστόσο τώρα βρισκόταν ακριβώς μπροστά στον στόχο του. Το κεφαλάκι του έτρεμε από επιθυμία να αρπάξει τη ρώγα, να βρει την άκρη του δικού του νήματος. Με αδημονία έχωσε τη θηλή στο στόμα του και ρούφηξε λαχταρώντας τη γαλήνη. Όμως, όλα φαίνονταν διαφορετικά και πρωτόγνωρα. Το γάλα ήταν ξινό, κίτρινο, σαν χαλασμένο από καιρό. Πύον και νερό ήταν η γεύ-

ση του, δίχως καμία από τις ζωογόνες του ουσίες. Όσο κι αν προσπαθούσε, όσο κι αν πάλευε, δεν τα κατάφερνε να τραφεί. Άρχισε και πάλι να κλαίει, να σπαράζει, όμως η μητέρα απλώς το κοίταζε. Το μωρό, που δεν είχε την ικανότητα να καταλάβει από πού προερχόταν αυτή η πρωτοφανής αδιαφορία της μητέρας του, πάσχιζε με πόνο. Την πίεζε με δύναμη και κάθε άγγιγμά του πρόσθετε μια νέα στάμπα στο κορμί της. Μια στάμπα από το ίδιο της το αίμα, εκείνο που είχε βάψει κόκκινο το μάρμαρο και όλο τον κόσμο, τον οποίο το βρέφος δεν είχε ακόμη προλάβει να γνωρίσει. Ήταν μόλις οκτώ μηνών.

Στην κατασκήνωση

Δεκατέσσερα χρόνια αργότερα

Η Μαριάννα, ομαδάρχισσα της Β΄ ομάδας στη 12η κοινότητα της κατασκήνωσης, έπιασε το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Υπήρχαν στιγμές που το ένιωθε έτοιμο να σπάσει από τον δυνατό πονοκέφαλο που τη βασάνιζε αλύπητα. Εντούτοις, δεν είχε τον χρόνο ούτε στο ιατρείο να πεταχτεί, πολύ δε περισσότερο να στείλει ένα από τα κορίτσια για να της φέρει κάποιο παυσίπονο. Μόλις πριν από μερικά λεπτά είχε ηχήσει το νυχτερινό σιωπητήριο και μέσα στο σπιτάκι της επικρατούσε ακόμα χάος και αναρχία, όπως εξάλλου κάθε βράδυ. Σήκωσε τους ώμους της απογοητευμένη. Το πολύ πολύ να την επέπλητταν γι' άλλη μια φορά. Δεν την ένοιαζε πλέον. Ακόμα και να την έδιωχναν από την κατα-

σκήνωση, καρφί δεν της καιγόταν. Πρέπει να ήταν μακράν η χειρότερη ομαδάρχισσα που είχε περάσει τα τελευταία χρόνια αποκεί μέσα. Κοίταξε την οθόνη του κινητού της. Ήταν άσκοπο, όμως ένωθε επιτακτική την ανάγκη να το κάνει. Τίποτα. Ούτε μήνυμα ούτε αναπάντητη κλήση – τίποτα. Τα μάτια της βούρκωσαν μα συγκράτησε τα δάκρυα, προτού εκείνα ξεχυθούν και λαμπυρίσουν στο πρόσωπό της, φέγγοντας μες στο σκοτάδι. Αν την έπαιρναν είδηση τα κορίτσια του θαλάμου της, θα την ξέσκιζαν ανελέητα σαν αγρίμια. Σκληρά παιδιά...

«Πάμε, κορίτσια, στα κρεβάτια σας!» Χτύπησε τις παλάμες της για να ακουστεί μέσα στο χάος, μα η φωνή της δεν είχε νεύρο, δεν είχε σθένος και παλμό. Όσες προσπάθειες κι αν είχε καταβάλει η Μαριάννα όλες αυτές τις μέρες μέσα σε τούτο το κολαστήριο, δεν είχαν σταθεί ικανές να τη βοηθήσουν να επιβληθεί στις κατασκηνώτριές της. Της είχαν εμπιστευτεί ηλικίες που κυμαίνονταν από δεκατριών έως δεκαπέντε ετών. Παιδιά ήταν ακόμη, παιδιά όμως που γνώριζαν πολύ καλά να τη χειρίζονται, να την εκνευρίζουν, κάνοντάς τη να χάνει την υπομονή της και να ξεπερνά τα όρια. Εκείνα διασκέδαζαν, μα η ίδια υπέφερε, δίχως να έχει και κάποιον να της συμπαρασταθεί.

«Στα κρεβάτια σας όλες! Σβήνω τα φώτα...» φώναξε σε μια ύστατη απέλπιδα προσπάθεια.

Ουρλιαχτά άνευ λόγου, ακατάπαυστα γέλια και κάμποσα μαξιλάρια που εκτοξεύτηκαν από τις δυο πλευρές του θαλάμου ήταν η απόκριση των κοριτσιών στις «απειλές» της.

«Θα φωνάξω τον κοινοτάρχη, εάν δεν πάψει αμέσως

αυτός ο χαμός. Καταλάβατε; Τρία, δύο...» ξεκίνησε την αντίστροφη μέτρηση.

Κάποια κορίτσια ησύχασαν, ενώ κάποια άλλα άρχισαν να μετρούν μαζί της με περιπαικτική φωνή. Το είχε σχεδόν συνηθίσει αυτό το παιχνίδι της λαιδορίας που της έπαιζαν, μα δεν τη διασκέδαζε ποτέ.

«Ένα...» κατέληξε κλείνοντας συγχρόνως το φως, και στη στιγμή το σκοτάδι απλώθηκε στον θάλαμο. «Θεέ μου, το κεφάλι μου θα σπάσει...» σκέφτηκε σφίγγοντάς το με τις δυο της παλάμες και περιμένοντας μερικά δευτερόλεπτα, μήπως και ανακουφιστεί.

Οι άλλοι ομαδάρχες δεν τη συμπαθούσαν και της το έδειχναν σε κάθε ευκαιρία, οπότε αισθανόταν πολύ άβολα να ζητήσει τη βοήθειά τους, τουλάχιστον να της φέρουν ένα παυσίπονο. Μόνο ο Ανδρέας, ο κηπουρός της κατασκήνωσης, που ήταν κατά πολλά χρόνια μεγαλύτερός της, της είχε δείξει μια κάποια συμπάθεια στην αρχή και την είχε πλησιάσει. Κατόπιν, όταν του αποκάλυψε ότι ήταν κολλημένη με το αγόρι της, οπότε δεν υπήρχαν περιθώρια από μέρους της «να παίζει κάτι άλλο», απομακρύνθηκε κι αυτός. Τώρα όμως δεν είχε αγόρι. Εξαφανίστηκε κι εκείνος. Εξαφανίστηκε με ένα απλό μήνυμα. Δυο μέρες πριν από τα δέκατα ένατα γενέθλιά της, αυτός είχε επιλέξει με δυο λέξεις μόνο, γραμμένες ανορθόγραφα στο κινητό, να της ανακοινώσει: «Χορίζουμε. Βαρέθικα». Μια ανορθογραφία υπήρξε όλη η σχέση τους από την αρχή ως το τέλος. Αναθεμάτισε την ώρα και τη στιγμή που έκανε αίτηση να προσληφθεί· το μετάνιωσε από το πρώτο κιόλας λεπτό που πάτησε το πόδι της εκεί μέσα. Πίεσε λίγο περισσότερο το

κεφάλι της. Όλα τής έφταιγαν. Όλα. Τη χρειαζόταν αυτήν τη δουλειά, βέβαια, για να κερδίσει έστω ένα μικρό ποσό. Ένα χαρτζιλίκι. Όλες οι φίλες της θα πήγαιναν διακοπές σε κάποιο νησί, όμως εκείνη είχε προτιμήσει τούτο το καλοκαίρι να «νταντεύει» μια χούφτα κακομαθημένα κοριτσόπουλα, προκειμένου να μη μείνει μόνη της στην Αθήνα. «Έπαιξα κι έχασα» μονολόγησε αποκηρύσσοντας εκείνα τα ψίχουλα που θα έμπαιναν στον λογαριασμό της.

Ευτυχώς οι κουβέντες και οι φωνές είχαν κάπως κοπάσει. Έπεσε όπως ήταν στο κρεβάτι της. Δεν θα κοιμόταν φυσικά. Οι υποχρεώσεις της δεν είχαν ακόμη τελειώσει. Έπρεπε πρώτα να μετρήσει τα κορίτσια και να συντάξει μια τυπική αναφορά κάνοντας τον απολογισμό της ημέρας. Έπειτα θα επέτρεπε στον εαυτό της μια ελάχιστη απόλαυση, ένα ντους. Ένα ντους ακόμα και με κρύο νερό, που σίγουρα θα της πρόσφερε μια έστω ολιγόλεπτη θαλπωρή. Τώρα όμως έπρεπε να κλείσει τουλάχιστον για ένα δυο λεπτά τα μάτια της. Επιβαλλόταν να περάσει αυτός ο άτιμος πονοκέφαλος που της ξερίζωνε το μυαλό. Σε λίγο όλα θα έπαιρναν τον δρόμο τους, ξεκινώντας από το μήνυμα που είχε σκεφτεί να του στείλει, σε μια έσχατη προσπάθεια να τον μεταπίσει ώστε να πάρει πίσω την απόφασή του· εκείνο το αμείλικτο «Χορίζουμε». «Ας ηρεμήσω για λίγα λεπτά...» εκλιπάρησε το ταβάνι, που ένιωθε να έρχεται καταπάνω της απειλώντας να τη συνθλίψει.

Η Μαριάννα άνοιξε με κόπο τα βλέφαρά της. Το κινητό είχε γλιστρήσει από το χέρι της και βρισκόταν στο πάτωμα. «Θεέ μου, με πήρε ο ύπνος» σκέφτηκε και, πιάνοντας τη συσκευή από κάτω, κοίταξε την ώρα. Η οθόνη έδειχνε

3:16. «Τουλάχιστον μου πέρασε εκείνος ο φρικτός πονοκέφαλος» σκέφτηκε και έχωσε τα δάχτυλα μες στα μαλλιά της, που είχαν λαδώσει από την υγρασία. Σηκώθηκε αποφασισμένη να κάνει επιτέλους εκείνο το ντους που αποζητούσε εδώ και ώρες. Ένιωθε ότι το νερό θα την εξάγνιζε ξεπλένοντας την πίεση της ημέρας, που είχε καθίσει πάνω της ακόμα βαρύτερη κι από το νότισμα της θάλασσας. Κοίταξε τα κορίτσια που κοιμόντουσαν βαριά στα κρεβάτια τους. Στο ανάριο σκοτάδι έμοιαζαν με ομήγυρη αγγέλων που ξαπόσταινε σε μιαν άκρη του παραδείσου, όμως η ίδια γνώριζε πολύ καλά ότι εκείνα τα κοιμισμένα αγγελόμορφα πλάσματα είχαν τον τρόπο τους να τη φέρνουν στα άκρα, όπως το είχαν ήδη πράξει αρκετές φορές. Ανυπάκουα, κακομαθημένα και απαιτητικά, ακριβώς πάνω στο κορύφωμα της εφηβείας τους, προσπαθούσαν με κάθε τρόπο –πολύ συχνά τον χειρότερο– να τραβήξουν τα βλέμματα και την προσοχή όλων. Οι στριγκλιές τους ηχούσαν ακόμη εφιαλτικά στ’ αυτιά της. Από συνήθεια, ίσως και από ένστικτο, η Μαριάννα ξεκίνησε να μετρά τα παιδιά. Απρόσμενα, ένα δυνατό σκίρτημα στην καρδιά της ανέβασε τους παλμούς της στα ύψη, εκτοξεύοντας με ορμή το αίμα προς όλες τις κατευθύνσεις του σώματός της. Τίναξε το κεφάλι της πίσω και μετά βίας συγκράτησε τη φωνή της για να μη βγει σαν ουρλιαχτό. Το επάνω δεξιά κρεβάτι της πέμπτης σειράς ήταν άδειο. «Τι συμβαίνει εδώ;» Μόνο ένα μαξιλάρι κι ένα ξέστρωτο σεντόνι υπήρχαν εκεί πάνω. Έτρεξε και το ψαχούλεψε με την προσδοκία ότι είχε κάνει λάθος και πως ήταν το σκοτάδι που της έπαιζε τούτο το άσχημο παιχνίδι. Μάταια όμως. «Στην τουαλέτα... πήγε στην τουαλέτα και

δεν την κατάλαβα, που να με πάρει και να με σηκώσει!» ψιθύρισε, αγανακτισμένη γι' άλλη μια φορά με τον εαυτό της, και βγήκε αλαφιασμένη από τον θάλαμο. Έτρεξε προς τα κει. «Ποια λείπει; Ποια να είναι;» αναρωτήθηκε σαστισμένη την ώρα που άνοιγε μία μία όλες τις πόρτες στις τουαλέτες. Όμως το μόνο που συνάντησε εκεί ήταν μια αηδιαστική μυρωδιά ούρων και υγρασίας, η οποία τη χτύπησε δυνατά στη μύτη. Γύρισε και πάλι πίσω. Τόσες ημέρες που βρισκόταν εκεί, δεν είχε καταφέρει να μάθει κανένα όνομα, παρά μόνο ενός δύο κοριτσιών. «Γαμώτο, γαμώτο» επαναλάμβανε ταραγμένη. Ήταν ξυπόλυτη, μα διόλου δεν την ένοιαζε που οι πατούσες της είχαν μουσκέψει από τα νερά της τουαλέτας και τώρα λάσπωναν στο χώμα. «Δεν θα είδα καλά. Θα έχει ξαπλώσει μαζί με κάποια άλλη, σε κοντινό κρεβάτι. Θα κατέβηκε για κουβέντα, και σίγουρα θα τις έχει πάρει και τις δύο ο ύπνος στο ίδιο κρεβάτι» προσπάθησε μέσα στον πανικό της να καθησυχάσει κάπως τον εαυτό της ότι έτσι είχαν τα πράγματα. Ωστόσο, φρούδα αποδείχτηκε η ελπίδα της. Το κορίτσι δεν ήταν εκεί. Οι χτύποι της καρδιάς της συντάρασσαν ολόκληρο το κορμί της, ενώ συγχρόνως πάσχιζε να κατευνάσει την ένταση, ώστε να θυμηθεί ποιο κορίτσι κοιμόταν στο επάνω δεξιά κρεβάτι της πέμπτης σειράς. «Εκείνο το λιγομίλητο κορίτσι με τα γαλανά μάτια πρέπει να είναι... η Φένια. Σίγουρα αυτή είναι... Όμως αυτή δεν είχε φίλες. Πού στο καλό να έχει πάει;» Έψαξε και ξαναέψαξε μέσα στον θάλαμο φωτίζοντας κάθε σπιθαμή του με τον φακό της, αλλά το μοναδικό αποτέλεσμα που έφερε η έρευνά της ήταν μερικά νυσταγμένα παράπονα.

Τρομαγμένη η Μαριάννα βγήκε έξω και συνέχισε να σαρώνει τους κοινόχρηστους χώρους της κατασκήνωσης, καλώντας σιγανά το όνομα της μικρής: «Φένια... Φένια...». Όσες προσπάθειες όμως κι αν έκανε, το αποτέλεσμα ήταν μηδενικό. Καμία απόκριση. Κάποια σκιά που κινήθηκε στο βάθος, καμιά τριανταριά μέτρα μπροστά της, αναπτέρωσε τις ελπίδες της. Έτρεξε και, διασχίζοντας τον χώρο αθλοπαιδιών, χώθηκε μες στα πυκνά πεύκα. «Φένια...» φώναξε και πάλι με προσδοκία.

«Ποιος είναι;» ακούστηκε μια αγριεμένη φωνή, που φυσικά δεν ήταν αυτή που περίμενε η Μαριάννα. Η φωνή που αποκρίθηκε ήταν ανδρική.

«Ποιος είναι εκεί;» επανέλαβε ο άντρας τραχιά, και ο βροντερός του τόνος έσκισε άφοβα το σκοτάδι.

Μια δέσμη φωτός έπεσε ανελέητη στο πρόσωπό της, πριν προλάβει να του απαντήσει και να τον φωτίσει κι εκείνη με τον δικό της φακό. Η κοπέλα ασυναίσθητα έβαλε τα χέρια της μπροστά στα μάτια, μήπως και γλιτώσει κάπως από το αμείλικτο φως που την τύφλωνε. «Είμαι η ομαδάρχισσα της 12 Β΄» απάντησε, αφού πλέον είχε καταλάβει από τη φωνή ποιος έστεκε απέναντί της. Ήταν ο νυχτοφύλακας, που τα βράδια περιπλανιόταν στην περιφραξη της κατασκήνωσης, προσέχοντας να μην υπάρχουν εισβολείς στον χώρο. Ποτέ έως τώρα δεν είχε χρειαστεί η συνδρομή του, όμως η παρουσία του εκεί προσέδιδε στους υπευθύνους της κατασκήνωσης αλλά και στους γονείς των παιδιών μια επιπλέον ασφάλεια.

«Τι κάνεις τέτοια ώρα έξω; Δεν το ξέρεις ότι απαγορεύεται να κυκλοφορείς δίχως άδεια; Γιατί δεν βρίσκεσαι στον

θάλαμό σου;» την επέπληξε για την ασυνέπειά της, παρότι μπορούσε να διακρίνει την ταραχή στο πρόσωπό της.

«Θέλω βοήθεια. Μου λείπει ένα παιδί... ένα κορίτσι» ομολόγησε, και τις αμέσως επόμενες στιγμές στην κατασκήνωση σήμανε συναγερμός. Στην αρχή σιωπηρός, αφού πρώτα έβαλαν όλους τους ομαδάρχες να μετρήσουν τα παιδιά –τα οποία σε αυτήν τη φάση δεν είχαν πάρει είδηση–, και μετά από λίγη ώρα κανονικός.

Η Μαριάννα, καθισμένη σε μια γωνιά κάτω στο πάτωμα, είχε αγκαλιάσει τα γόνατά της και έκλαιγε καταρρακωμένη από φόβο και οδύνη για τη θλιβερή απόρριψη που δεχόταν απ' όλους. Κανένας δεν την είχε πλησιάσει για να την παρηγορήσει και οι πάντες της συμπεριφέρονταν σαν να έφταιγε αποκλειστικά εκείνη για την εξαφάνιση του παιδιού. Η κοπέλα δεν είχε τη δύναμη να τους αντικρούσει, ούτε μπορούσε να προβάλει κάποια δικαιολογία για να προστατεύσει τον εαυτό της. Τι να τους έλεγε, άλλωστε;

Τα απαλά χρώματα του ξημερώματος τα πάγωσε το ψυχρό φως που έριχναν οι φάροι των δύο περιπολικών.

«Πρέπει εξάπαντος να ειδοποιήσετε τους γονείς του παιδιού» διέταξε ο επικεφαλής αστυνομικός τον υπεύθυνο της κατασκήνωσης, που ήταν ο πρώτος ο οποίος είχε σπεύσει αυτοστιγμεί στον χώρο. Κάτωχρος από τον πανικό και την ταραχή εκείνος, έκανε αυτό που έπρεπε, ενώ οι αστυνομικοί με τους ομαδάρχες, κρατώντας φακούς στα χέρια, άρχισαν να σαρώνουν την περιοχή μέσα και έξω από την κατασκήνωση.

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 400.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

*Ό,τι πίστευες για τη ζωή
ανατρέπεται σε μία μόλις νύχτα.*

Ένα βρέφος βρίσκεται βουτηγμένο στο αίμα. Όχι το δικό του, αλλά της μητέρας του. Τα στοιχεία οδηγούν με απόλυτη ακρίβεια στον πατέρα, ο οποίος και συλλαμβάνεται. Αποδέχεται την κατηγορία και καταδικάζεται.

Η μικρή Φένια εξαφανίζεται από την κατασκήνωση και σιγά σιγά ξεφυλλίζεται ένα παλιό βιβλίο που κρύβει δεκάδες ανοιχτές πληγές.

Ο ηλικιωμένος Διονύσης κρατάει κλειδωμένα μέσα του τα πιο βαθιά μυστικά, ενώ τα πάντα θα διαταράξει η καταλυτική ορμή της Ελευθερίας.

Εκεί όπου ακροβατεί ο έρωτας με το μίσος, η πίστη με την απιστία και το χρήμα έχει τη δύναμη να καθορίσει τις ζωές, η ανθρωπιά θα βρει έδαφος να ανθίσει σαν ένα ξεχωριστό λουλούδι.

Η Ιθάκη και τα βουνά της Ευρυτανίας γίνονται ο καμβάς για τις πιο συναισθηματικές πινελιές και η Νύχτα της Αλήθειας κρύβει στον ουρανό της μόλις τρία αστέρια. Τρία ολόχρυσά αστέρια.

